RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

5. april 2001 *

I sag T-16/98,

Wirtschaftsvereinigung Stahl, Düsseldorf (Tyskland),

AG der Dillinger Hüttenwerke, Dillingen (Tyskland),

EKO Stahl GmbH, Eisenhüttenstadt (Tyskland),

Krupp Thyssen Nirosta GmbH, Bochum (Tyskland),

Thyssen Krupp Stahl GmbH, Duisburg (Tyskland),

Salzgitter AG (tidligere Preussag Stahl AG), Salzgitter (Tyskland),

Stahlwerke Bremen GmbH, Bremen (Tyskland),

Thyssen Stahl AG, Duisburg,

ved advokat J. Sedemund og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgere,

* Processprog: tysk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Wiedner, som befuldmægtiget, bistået af advokat H.-J. Freund, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 98/4/EKSF af 26. november 1997 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 (sag IV/36.069 — Wirtschaftsvereinigung Stahl) (EFT 1998 L 1, s. 10),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne K. Lenaerts og M. Jaeger,

justitssekretær: fuldmægtig G. Herzig,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 5. oktober 2000,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

1 Den 28. maj 1996 anmeldte den tyske sammenslutning af stålproducenter, Wirtschaftsvereinigung Stahl, og 16 af dens medlemmer en aftale om et informationsudvekslingssystem til Kommissionen.

2 Den 8. juli 1996 sendte Kommissionen en åbningsskrivelse til sammenslutningen. Da anmeldelsen kun indeholdt yderst kortfattede oplysninger, sendte Kommissionen efter et møde med parterne den 31. juli 1996 en anmodning til dem om oplysninger i henhold til EKSF-traktatens artikel 47. Sagsøgerne besvarede anmodningen den 24. september 1996.

3 Den 14. marts 1997 tilsendte Kommissionen parterne en meddelelse af klagepunkter. Sagsøgerne fremsatte deres bemærkninger hertil den 29. april 1997.

4 Den 26. november 1997 vedtog Kommissionen beslutning 98/4/EKSF om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 (sag IV/36.069 — Wirtschaftsvereinigung Stahl) (EFT 1998 L 1, s. 10, herefter »den anfægtede beslutning«), hvis dispositive bestemmelser lyder således:

»*Artikel 1*

Aftalen om informationsudveksling, som anmeldt den 28. maj 1996, udgør en overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, da den omfatter udveksling af spørgeskema 2-71, 2-73 og 2-74 om pladeprodukter, bjælker, spunspæle, spormateriel og valsetråd i rustfrit stål.

Artikel 2

Den aftale om informationsudveksling, som blev anmeldt den 28. maj 1996, opfylder ikke betingelserne for godkendelse i henhold til artikel 65, stk. 2.

Artikel 3

Wirtschaftsvereinigung Stahl og de seksten anmeldende virksomheder skal afholde sig fra at iværksætte den anmeldte udveksling.«

5 Den anfægtede beslutning blev meddelt hver af sagsøgerne mellem den 10. og den 15. december 1997.

6 Betragtning 13 til beslutningen, som bærer overskriften »Oplysningernes karakter«, lyder således:

»Udvekslingen vedrører oplysninger fra EKSF-spørgeskemaerne 2-71 til 2-74 og producenternes markedsandele i Tyskland. Spørgeskemaerne, som er udformet af Kommissionen, tilsendes Kommissionen i henhold til EKSF-traktatens artikel 47 for at sætte denne i stand til at 'varetage sine opgaver i henhold til EKSF-traktatens artikel 3'. Anmeldervirksomhederne har besluttet at udveksle oplysninger om følgende:

— markedsandele for hver enkelt af producenternes produkter på det tyske marked og inden for Fællesskabet

— hver enkelt producents leverancer af de forskellige EKSF-produkter i hver enkelt medlemsstat (spørgeskema 2-71) for samtlige kvaliteter

— hver enkelt producents leverancer af de forskellige EKSF-produkter i en række tredjelande fordelt på geografiske zoner (spørgeskema 2-72)

— leverancer af stål til det nationale marked opstillet efter produktkvalitet og fordelt på de forbrugende industrier (spørgeskema 2-73)

— leverancer af en række stålkvaliteter fordelt på produkt i hver enkelt medlemsstat (spørgeskema 2-74).

Udvekslingen vedrører således udelukkende oplysninger om leverancer og markedsandele.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

7 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. januar 1998 har sagsøgerne anlagt nærværende annullationssøgsmål.

8 Ved kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 6. oktober 1999 blev sagsøgernes begæring om aktindsigt i visse sagsakter i forbindelse med den administrative procedure, som Kommissionen har indleveret til Rettens Justitskontor i medfør af artikel 23 i EKSF-statutten for Domstolen, ikke taget til følge.

9 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

10 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 5. oktober 2000.

11 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

12 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

13 Sagsøgerne har fremsat syv anbringender til støtte for søgsmålet. Med det første anbringende har de fremsat forskellige klagepunkter mod den anfægtede beslutnings genstand og dispositive del. Det andet anbringende er, at oplysningerne om de pågældende markeders struktur er unøjagtige og utilstrækkelige, og at Kommissionen har anlagt et urigtigt skøn. Det tredje anbringender er, at definitionen af de forskellige produktmarkeder er forkert. Det fjerde anbringende vedrører betydningen af transparens på markedet for forbrugsgoder. Det femte anbringende er, at EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, er tilsidesat. Det sjette anbringende er, at EKSF-traktatens artikel 47, stk. 2, er tilsidesat. Det syvende anbringende er, at begrundelsespligten er tilsidesat.

Det første anbringende vedrørende beslutningens genstand og dispositive del

Parternes argumenter

14 Sagsøgerne har i det første led i dette anbringende gjort gældende, at det i den anfægtede beslutning med urette anføres, at den anmeldte aftale om informationsudveksling vedrører producenternes markedsandele i Tyskland. Aftalen vedrører kun udvekslingen af de to EKSF-spørgeskemaer 2-71 og 2-74 om de kvanta, der er leveret af de virksomheder, som er parter i aftalen, i den foregående

måned. Den udvekslingsprocedure, der er fastsat, gør det blot muligt at fastslå markedsandelene.

15 Sagsøgerne har taget til efterretning, at Kommissionen har medgivet, at den anmeldte aftale kun indirekte vedrørte markedsandelene i Tyskland, og at det direkte formål med aftalen ikke var en udveksling af disse informationer. De har tilføjet, at oplysningerne i spørgeskemaerne 2-71 og 2-74 ikke i sig selv gør det muligt at beregne markedsandelene, når der ikke foreligger oplysninger fra de virksomheder, som ikke deltager i udvekslingen, og oplysninger om importen.

16 Sagsøgerne har i det første anbringendes andet led gjort gældende, at Kommissionen i den anfægtede beslutning har truffet en afgørelse »ultra petita«, for så vidt som den har foretaget en bedømmelse af udvekslingen af EKSF-spørgeskemaerne 2-71 til 2-74, skønt virksomhederne ikke havde anmeldt udvekslingen af spørgeskemaerne 2-72 og 2-73.

17 Da sagsøgerne i anmeldelsen nøje har beskrevet genstanden for den påtænkte informationsudvekslingsprocedure, kan Kommissionen ikke bebrejde dem, at de ikke i deres svar af 29. april 1997 på meddelelsen af klagepunkter har anført, at udvekslingen ikke vedrørte spørgeskemaerne 2-72 og 2-73. Det er utænkeligt, at Kommissionen ikke har bemærket den åbenbare uoverensstemmelse mellem den anmeldte aftale og den beskrivelse, den har givet af aftalen i meddelelsen af klagepunkter. Tværtimod fremgår det af Kommissionens svarskrift, at den har ment, at den i forbindelse med en anmeldelsesprocedure kan forbyde en adfærd, som aldrig har været genstand for en aftale mellem de pågældende virksomheder, eller som disse aldrig har overvejet. Efter EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, kan Kommissionen imidlertid kun forbyde eksisterende aftaler og ikke reagere ex officio på fiktive aftaler, som aldrig er blevet anmeldt til den.

18 Sagsøgerne har i forbindelse med et tredje led i det første anbringende kritiseret, at artikel 1 i den anfægtede beslutning forbyder udveksling af oplysninger vedrørende mængden af leverancer af »valsetråd i ædelstål/rustfrit stål« (»Walzdraht aus Edelstahl«: I den franske version af beslutningen tales der om »acier inoxydable« (rustfrit stål), hvorimod der i den tyske version af beslutningen tales om »Edelstahl« (ædelstål)), skønt denne betegnelse ikke svarer til de produktmarkeder, der er opregnet i betragtning 32 til den anfægtede beslutning, nemlig markederne for valsetråd i ikke-legeret stål, valsetråd i rustfrit stål og valsetråd i legeret stål (bortset fra rustfrit stål). Sagsøgerne har anført, at informationsudvekslingen ifølge betragtning 48 til den anfægtede beslutning begrænser konkurrencen på markedet for »valsetråd i rustfrit stål« (»Walzdraht aus nichtrostendem Stahl«), mens den ifølge betragtning 49 til den anfægtede beslutning ikke begrænser konkurrencen på markedet for »valsetråd (bortset fra valsetråd i rustfrit stål)« (»Walzdraht (nicht aus rostfreiem Stahl)«). Da »valsetråd i rustfrit stål« kun udgør en del af produkterne »valsetråd i ædelstål« (»Walzdraht aus Edelstahl«), fastsættes der i beslutningens artikel 1 et forbud, der går ud over de konstateringer, der er foretaget i betragtning 48 og 49 til den anfægtede beslutning, som derfor ikke er begrundet i den henseende.

19 Sagsøgerne har understreget, at der længe i stålsektoren har eksisteret en almindeligt anvendt terminologi, som tager sigte på og nøje beskriver bestemte produktserier. Efter deres mening bevirker Kommissionens argumentation, hvorefter den anfægtede beslutnings dispositive del skal fortolkes i lyset af dens begrundelse, at de berørte virksomheder på grund af modstridende betegnelser ikke klart kan afgøre, nøjagtig hvilken adfærd Kommissionen anser for tilladt eller forbudt.

20 Kommissionen har for det første gjort gældende, at selv om den anmeldte aftale om informationsudveksling ikke direkte omhandler udveksling af oplysninger om markedsandele i Tyskland, omfatter den markedsandelene, da spørgeskema 2-71

gør det muligt at beregne markedsandelen for hver enkelt stålproducent i Tyskland ved blot at foretage de beregninger, der er opregnet i betragtning 15 til den anfægtede beslutning, som har følgende ordlyd:

»Markedsandele beregnes på grundlag af hver enkelt producents leverancer i forhold til de samlede leverancer i Tyskland på følgende måde:

leverancer i Tyskland (spørgeskema 2-71)
\+ leverancer inden for Fællesskabet [statistikker fra Statistisches Bundesamt]
\+ import fra tredjelande (idem)
+/- statistiske korrigeringer

= leverancer på det tyske marked.«

21 Kommissionen har anført, at det ikke i den anfægtede beslutning hævdes, at markedsandelene kan beregnes alene ved hjælp af oplysningerne i de to spørgeskemaer, men at man desuden må være i besiddelse af de statistikker fra Statistisches Bundesamt (SBA; Forbundsrepublikkens Statistiske Kontor), som er omtalt i betragtning 15 til den anfægtede beslutning. Sagsøgerne har i øvrigt selv i deres svar af 24. september 1996 på Kommissionens anmodning om oplysninger anført, at den fastsatte procedure gør det muligt at fastslå markedsandelene ved hjælp af de informationer, der udveksles i medfør af den anmeldte aftale og statistikkerne fra SBA vedrørende importen fra tredjelande og leverancerne inden for Fællesskabet.

22 Kommissionen har for det andet indvendt, at forbuddet mod at fastslå noget, der går ud over det, der er gjort gældende (»ultra petita«), gælder, når der er tale om retsforhandlinger, men ikke for den administrative procedure, der gennemføres af Kommissionen, som er bemyndiget til at handle ex officio.

23 Kommissionen har tilføjet, at det i replikken fremsatte argument, hvorefter den kun kan gribe ind ex officio, når den forbudte adfærd er aftalt eller påtænkt af virksomheden, er et nyt anbringende, som i henhold til artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement ikke kan tillades fremsat. Under alle omstændigheder er anbringendet uden virkning, da den anfægtede beslutning ikke ville skade sagsøgerne, hvis de aldrig havde indgået aftale om udveksling af spørgeskema 2-73 eller aldrig havde påtænkt det.

24 Kommissionen har desuden understreget, at spørgsmålet hurtigt kunne have været afgjort, hvis sagsøgerne i deres svar af 29. april 1997 på meddelelsen af klagepunkter havde anført, at den anmeldte aftale om informationsudveksling kun vedrørte spørgeskema 2-71 og 2-74, ikke spørgeskemaerne 2-72 og 2-73.

25 Kommissionen har for det tredje gjort gældende, at artikel 1 i den anfægtede beslutning skal fortolkes i lyset af den begrundelse, som danner grundlaget for den, og at anvendelsen af en betegnelse, som ikke findes i EKSF-nomenklaturen (»Walzdraht aus Edelstahl«), forklarer, hvorfor det omhandlede produkt skal identificeres under hensyn til den konkurrenceretlige vurdering af de forskellige typer valsetråd, der er foretaget i den anfægtede beslutning. Efter en gennemgang af betragtning 48 og 49 til den anfægtede beslutning er der ikke rimelig tvivl om, at betegnelsen »Walzdraht aus Edelstahl« betyder »valsetråd af rustfrit stål« (»Walzdraht aus nichtrostendem Stahl«). Princippet om, at den dispositive del af en beslutning skal fortolkes i lyset af betragtningerne til beslutningen, sættes ikke ud af kraft som følge af, at der findes en standardterminologi, der tjener til at afgrænse produktkategorierne. Der kan i hvert fald ikke være tale om et »urigtigt skøn«.

Rettens bemærkninger

26 I forbindelse med de to første led i det første anbringende har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede beslutning hviler på en faktisk

vildfarelse, idet dens indhold afviger fra genstanden for aftalen om informationsudveksling, som er anmeldt af sagsøgerne den 28. maj 1996. De har i denne forbindelse gjort gældende, at det — navnlig i betragtning 13 til den anfægtede beslutning — angives, dels at den anmeldte aftale om informationsudveksling vedrører »producenternes markedsandele i Tyskland«, skønt den i virkeligheden kun vedrører udveksling af oplysninger om de leverede kvanta, dels at aftalen omfatter udveksling af EKSF-spørgeskemaerne 2-71 til 2-74, skønt den i virkeligheden kun vedrører de to EKSF-spørgeskemaer 2-71 og 2-74.

27 Med hensyn til det første led i det første anbringende om, at det i den anfægtede beslutning med urette hævdes, at den anmeldte aftale om informationsudveksling vedrører »markedsandele«, bemærkes, at det i betragtning 13 til den anfægtede beslutning faktisk anføres, at »udvekslingen vedrører oplysninger fra EKSF-spørgeskemaerne 2-71 til 2-74 og producenternes markedsandele i Tyskland«, og at »anmeldervirksomhederne har besluttet at udveksle oplysninger om følgende:

— markedsandele for hver enkelt af producenternes produkter på det tyske marked og inden for Fællesskabet

[...]«

28 Kommissionen har medgivet, at den anmeldte aftale ikke direkte vedrører udvekslingen af oplysninger om markedsandele, men har gjort gældende, at den indirekte vedrører markedsandelene, for så vidt som de udvekslede oplysninger sammen med statistikkerne fra SBA gør det muligt at beregne markedsandelene ved at foretage de beregninger, der er nævnt i betragtning 15 til den anfægtede beslutning. Sagsøgerne har ikke desto mindre i deres svar af 24. september 1996 på Kommissionens anmodning om oplysninger samt i stævningen medgivet, at markedsandelene i Tyskland faktisk kunne beregnes efter den formel, der er angivet i betragtning 15 til den anfægtede beslutning. Det bemærkes imidlertid, at disse markedsandele kun kan beregnes ret unøjagtigt. Ud over, at det — som det i øvrigt er anført i betragtning 15 til den anfægtede beslutning — er nødvendigt at

foretage statistiske korrigeringer, er parterne i aftalen ikke i besiddelse af oplysninger om de leverancer i Tyskland, der foretages af de tyske producenter, som ikke deltager i aftalen. Det fremgår af betragtning 19 til den anfægtede beslutning, at anmeldervirksomhederne tegner sig for 94% af alle pladeprodukt-leverancer udført af tyske virksomheder og 27% af leverancerne af lange produkter (heraf 100% for spunspæles og 80% for spormateriels vedkommende). Da den anmeldte aftale om informationsudveksling udelukkende giver oplysninger om salget i Tyskland for en del af de tyske producenters vedkommende, giver den derfor kun mulighed for at foretage en tilnærmelsesvis beregning af markedsandelene for de forskellige producenter i Tyskland.

29 Heraf følger, at det — selv om påstanden, der navnlig er fremført i betragtning 13 til den anfægtede beslutning, om, at den anmeldte aftale vedrører producenternes markedsandele i Tyskland, ikke i sig selv hviler på en væsentlig vildfarelse, der kan påvirke den anfægtede beslutnings lovlighed, for så vidt som aftalen, efter hvad sagsøgerne selv har indrømmet under den administrative procedure, gør det muligt at bestemme markedsandelene, skønt det direkte formål med aftalen ikke er en udveksling af oplysninger om markedsandele — alligevel må bemærkes, at det af Kommissionen påståede ikke svarer nøjagtigt til indholdet af den anmeldte aftale, idet oplysningerne om markedsandelene kun er nogenlunde nøjagtige. I modsætning til sagsøgernes argument om, at den anmeldte aftale begrænser sig til meddelelse af oplysninger om kvanta og ikke vedrører priser eller fremtidig adfærd, har Kommissionen i betragtning 52 til den anfægtede beslutning med rette anført, at det, at konkurrenternes adfærd og seneste resultater observeres, danner grundlaget for aftalens restriktive virkninger, for »jo mere detaljerede og nye oplysningerne om solgte kvanta og markedsandele er, desto større virkning for virksomhedernes fremtidige adfærd på markedet«.

30 Selv om denne vildfarelse — eller i det mindste den manglende præcision i det af Kommissionen anførte om, at den anmeldte aftale vedrører markedsandelene — imidlertid ikke i sig selv kan føre til annullation af den anfægtede beslutning, må det undersøges, om den i forening med andre vildfarelser kan have haft en indflydelse på beslutningen. Det vil derfor blive bedømt sammen med undersøgelsen af det andet led i det første anbringende.

31 Med hensyn til dette andet led, som vedrører EKSF-spørgeskemaerne, fremgår det af sagsøgernes anmeldelse, at aftalen om informationsudveksling kun vedrørte de to EKSF-spørgeskemaer 2-71 »og« 2-74, ikke spørgeskemaerne 2-71 »til« 2-74. Som Kommissionen udtrykkeligt har indrømmet under retsmødet, hviler den anfægtede beslutning derfor på en faktisk vildfarelse, for så vidt som det deri angives, at udvekslingen af spørgeskemaerne 2-72 og 2-73 indgik i den anmeldte aftale. Kommissionen har desuden under retsmødet medgivet, at den ikke har noget bevis for, at spørgeskema 2-73 er blevet udvekslet, og den har heller aldrig gjort gældende, at en sådan udveksling skulle være blevet praktiseret, selv om det ikke var bestemt i den anmeldte aftale.

32 Som Kommissionen med rette har gjort gældende, kan manglende anmeldelse af en aftale ganske vist ikke hindre den i at undersøge, om aftalen er lovlig, da Kommissionen er bemyndiget til at handle ex officio for at sikre, at konkurrencereglerne overholdes.

33 Imidlertid er Kommissionen ved prøvelsen af en aftales lovlighed forpligtet til at tage hensyn til den retlige og faktiske sammenhæng og navnlig til at støtte sig på utvetydige bestemmelser i aftalen.

34 Der må derfor tages stilling til, hvilken indflydelse denne vildfarelse har på den anfægtede beslutnings lovlighed.

35 Det må først fastslås, at den faktiske vildfarelse, Kommissionen har gjort sig skyldig i med hensyn til spørgeskema 2-72, ikke har nogen konsekvenser, for så vidt som det i betragtning 50 til den anfægtede beslutning er angivet, at Kommissionen ikke gør indsigelse over for udvekslingen af dette spørgeskema.

36 Det fremgår af betragtning 13 og 16 til den anfægtede beslutning, at spørgeskema 2-71 giver oplysninger om hver enkelt producents leverancer af de forskellige EKSF-produkter i hver enkelt medlemsstat for samtlige kvaliteter, og at spørgeskema 2-74 omhandler leverancer af en række stålkvaliteter fordelt på produkt, mens spørgeskema 2-73 indeholder angivelser af leverancer af stål til det nationale marked opstillet efter produktkvalitet og fordelt på de forbrugende industrier, idet der skelnes mellem 28 forskellige forbrugende industrier.

37 De oplysninger, der fremgår af spørgeskema 2-73, er derfor meget mere detaljerede og nøjagtige end dem, der følger af spørgeskema 2-71 og 2-74, navnlig derved, at spørgeskema 2-73 viser, hvordan salget er fordelt på de forbrugende industrier.

38 I den del af den anfægtede beslutning, der vedrører den juridiske bedømmelse, har Kommissionen indledningsvis i betragtning 38-41 henvist til, at den allerede i sagen UK Tractors (beslutning 92/157/EØF af 17.2.1992 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/31.370 og 31.446 — U.K. Agricultural Tractor Registration Exchange) (EFT L 68, s. 19)) fastslog, at »en aftale om udveksling af følsomme, aktuelle og individuelle oplysninger på et koncentreret marked med betydelige adgangsbarrierer [vil] kunne begrænse konkurrencen«. Ifølge Kommissionen blev dette standpunkt bestyrket af Retten, som i dommene af 27. oktober 1994 i sagen Fiatagri og New Holland Ford mod Kommissionen (sag T-34/92, Sml. II, s. 905) og i sagen John Deere mod Kommissionen (sag T-35/92, Sml. II, s. 957) fastslog, at »en generel ordning mellem de vigtigste leverandører vedrørende udveksling af detaljerede oplysninger med korte mellemrum, hvorved der gives oplysninger om indregistrerede køretøjer og disses indregistreringssted, på et [...] oligopolistisk marked [...] sandsynligvis mærkbart vil begrænse [konkurrencen]«, da den har »til følge, at de forskellige individuelle konkurrenters placering og strategi med jævne mellemrum afsløres over for samtlige konkurrenter«.. I betragtning 52 til den anfægtede beslutning har Kommissionen herudover anført, at »jo mere detaljerede og nye oplysningerne

om solgte kvanta og markedsandele er, desto større virkning for virksomhedernes fremtidige adfærd på markedet«.

39 Det fremgår af disse uddrag af den anfægtede beslutning, at Kommissionen er af den opfattelse, at oplysningernes »følsomme« karakter er et grundlæggende element ved bedømmelsen af en informationsudvekslingsaftales restriktive karakter, hvilket også gælder den omstændighed, at den ikke blot afslører de forskellige konkurrenters placering på markedet, men også deres »strategi«.

40 Ved undersøgelsen af den anmeldte aftales restriktive virkninger har Kommissionen i betragtning 42 og 43 til den anfægtede beslutning fundet, at spørgeskemaerne 2-73 og 2-74 »hænger uadskilleligt sammen« med spørgeskema 2-71, og at sidstnævnte, »når det sammenholdes med spørgeskema 2-73 og 2-74, [afslører] hver enkelt virksomheds forskellige produktstrategier for hver enkelt medlemsstat (45 produkter, 8 kvaliteter), navnlig for det tyske marked (28 forskellige forbrugende industrier)«. Kommissionen har heraf i betragtning 48 og 60 samt i artikel 1 i den dispositive del af den anfægtede beslutning sluttet, at den anmeldte informationsudvekslingsaftale udgør en overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 65, da den omfatter udveksling af spørgeskema 2-71, 2-73 og 2-74.

41 Det må derfor konstateres, at det er på grund af, at den anmeldte aftale omfatter udveksling af spørgeskema 2-73 i forbindelse med spørgeskemaerne 2-71 og 2-74, at Kommissionen har fundet, at den er i modstrid med EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1.

42 Da det står fast, at udveksling af spørgeskema 2-73 ikke indgår i den anmeldte aftale, følger det heraf, at den bedømmelse af den anmeldte aftales konkurrencebegrænsende virkninger, der er foretaget i den anfægtede beslutning, hviler på en faktisk vildfarelse.

43 Denne faktiske vildfarelse kan — sammen med den, der er konstateret i forbindelse med det første led — have haft en væsentlig indflydelse på Kommissionens bedømmelse af den anmeldte aftale.

44 Som det fremgår af såvel retspraksis som af Kommissionens beslutningspraksis, er informationsudvekslingsaftaler generelt ikke automatisk forbudt, men kun, hvis de frembyder visse karakteristiske træk, bl.a. at der er tale om følsomme og detaljerede oplysninger af nyere dato, som udveksles med korte mellemrum. Kommissionen har i den anfægtede beslutning udtrykkeligt og næsten udelukkende henvist til UK Tractors-sagen som grundlag for sit principielle standpunkt med hensyn til informationsudveksling på et oligopolistisk marked. Denne sag vedrørte udveksling af yderst detaljerede oplysninger om identificeringen af indregistrerede traktorer og om indregistreringsstedet. Oplysningerne gjorde det muligt at fastslå konkurrenternes omsætning på en forhandlers marked samt en forhandlers omsætning uden for sit område, at overvåge forhandlernes virksomhed og at bestemme importen og eksporten og dermed overvåge parallelimport. Kommissionen har i betragtning 40 til den anfægtede beslutning anført, at informationsudvekslingen i UK Tractors-sagen havde til følge, at de forskellige konkurrenters markedsandele og strategier afsløredes. Ifølge betragtning 42 og 43 til den anfægtede beslutning hænger spørgeskemaerne 2-71, 2-73 og 2-74 ikke blot uadskilleligt sammen, men det er den virkning, de har, når de sammenholdes, der afslører hver enkelt aktive produktionsvirksomheds strategi på de pågældende markeder.

45 Det fremgår således, at Kommissionen har baseret sin bedømmelse på den virkning, udvekslingen af de tre spørgeskemaer 2-71, 2-73 og 2-74 har, når de sammenholdes, således at den omstændighed, at der efter den anmeldte aftale ikke skal ske udveksling af spørgeskema 2-73, som netop giver de mest nøjagtige og detaljerede oplysninger og derfor kan afsløre de forskellige producenters strategier, bevirker, at Kommissionens analyse i den anfægtede beslutning falder fuldstændig fra hinanden. Hvis Kommissionen havde taget hensyn til den reelle rækkevidde af den anmeldte aftale, som er begrænset til kun at omfatte

oplysninger om de deltagende virksomheders salg, uden at der skelnes mellem de forskellige forbrugende industrier, og som kun gør det muligt tilnærmelsesvis at beregne markedsandelene, er det ikke udelukket, at dens vurdering ville have været en anden, og at den ville have fundet, at aftalen ikke var i strid med EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1.

46 Da det ikke tilkommer Retten i forbindelse med et annullationssøgsmål at sætte sin egen vurdering i stedet for Kommissionens (jf. bl.a. Rettens dom af 22.10.1996, forenede sager T-79/95 og T-80/95, SNCF og British Railways mod Kommissionen, Sml. II, s. 1491, præmis 64), må artikel 1 i den anfægtede beslutning annulleres.

47 Da de andre artikler i den anfægtede beslutning ikke kan adskilles fra artikel 1, bør hele beslutningen annulleres.

48 Denne konklusion kan ikke anfægtes af, at Kommissionen under retsmødet har påberåbt sig, at det anbringende, der således er taget stilling til, er fremsat for sent i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2.

49 For det første må det nemlig bemærkes, at sagsøgerne i forbindelse med deres første anbringende — som bærer overskriften »Den anmeldte informationsudvekslingsaftales genstand og den anfægtede beslutnings indhold« — har anført, at de ikke havde anmeldt udvekslingen af spørgeskemaerne 2-72 og 2-73, og har gjort gældende, at »dette er en faktisk vildfarelse fra Kommissionens side, som ikke er uden betydning for den anfægtede beslutning«, idet de har præciseret, at Kommissionen i den anfægtede beslutnings artikel 1 har fastslået, at udvekslingen af spørgeskema 2-73 udgør en overtrædelse, skønt den ikke var omfattet af anmeldelsen. Sagsøgerne har derfor allerede i stævningen fremsat anbringendet om, at der foreligger en faktisk vildfarelse, som navnlig består i en fejlagtig

bestemmelse af den anmeldte aftales indhold. Hertil kommer, at forbuddet i procesreglementets artikel 48, stk. 2, kun vedrører nye anbringender og ikke er til hinder for, at sagsøgerne gør nye argumenter gældende til støtte for de anbringender, der allerede findes i stævningen (Domstolens dom af 10.5.1960, sag 19/58, Tyskland mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 181, org. ref.: Rec. s. 469, på s. 496).

50 For det andet må det konstateres, at der, som følge af den faktiske vildfarelse, Kommissionen har gjort sig skyldig i, ikke længere er nogen begrundelse for den konklusion, at den anmeldte aftale er i modstrid med EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, idet begrundelsen i den anfægtede beslutning tager sigte på en anden aftale end den anmeldte. Da der er tale om en ufravigelig procesforudsætning, kan spørgsmålet om den manglende begrundelse til enhver tid rejses, endog ex officio af Retten.

51 Efter det således anførte må den anfægtede beslutning annulleres, uden at det er nødvendigt at træffe afgørelse om det sidste led i dette anbringende og de andre anbringender om annullation.

Sagens omkostninger

52 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, og sagsøgerne har nedlagt en sådan påstand, bør det pålægges den at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgernes omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) **Kommissionens beslutning 98/4/EKSF af 26. november 1997 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 (sag IV/36.069 — Wirtschaftsvereinigung Stahl) annulleres.**

2) **Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgernes omkostninger.**

Azizi Lenaerts Jaeger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. april 2001.

H. Jung

Justitssekretær

J. Azizi

Afdelingsformand